

de heer Joost Min, een vertrouwd gezicht binnen de club.

Maandagavond, 28 november jl., werd ondergetekende ontvangen door de familie Min op de Doornpjes 23 te Bergen nh. Het bestuur van de Kenn. Ruiters vond het hoog tijd om de heer Min eens in het zonnetje te zetten. Tja, hoe kunnen we dat nu eens doen? Een persoonlijk interview is het geworden. Hieronder volgt een uiteenzetting van het leven van de heer Min, gericht op het paarden-gebeuren.

Terwijl mevr. Min een kopje koffie inschenkt en dit aankleedt met gevulde speculaas, gaat meneer Min lekker in z'n stoel zitten en steekt z'n verhaal af.

Vroeger als kleine kind was z'n moeder hem al kwijt, omdat hij met iuier en al verdwaalt was tussen de paarden. Het paardenvirus is hem dus werkelijk met de paplepel ingegoten. **Vanaf 13 jaar werkte hij op de stalhouderij en verhuurbedrijf van Siem Schouten te Bergen.** Deze stond op de plaats waar tegenwoordig Hotel Bergen is, op de Bergerweg. Toendertijd stonden er nog geen huizen aan de Bergerweg, het geheel bestond slechts uit polderlandschap' aldus dhr. Min. 'Ik werkte daar met vele paarden in de verhuur. Auto's bestonden er nog niet. Dus de trouwerijen en begravenissen werden verzorgd door het bedrijf van Schouten. Als jongen reed de heer Min met paard en wagen, mooie koetsen door geheel Noord Holland. Heen en terug naar o.a. Aartswoud, Wieringerwerf. Op één dag naar 't Veld 's morgens een begravenis, daarna snel omkleden in feestkleding en 's middags een trouwerij rijden in Schagen. Enorme afstanden werden door hem met de paarden afgelegd. En niet altijd zonder problemen natuurlijk ... Na de oorlog stond men ook altijd met paard en wagen voor het Parkhotel - als taxi - te wachten op klanten. Door weer en wind met paard en wagen, één keer is hij zelf in de koets gaan zitten en het paard zelf de weg naar huis laten lopen. Dit is nog gekukt ook !

In deze periode komt de oorlog '40-'45 ter sprake. De Duitsers hielden een paarden-Razzia. Maar liefst 1500 paarden werden meegenomen en verzameld op de Sparrelaan. Met deze paarden werd de terugtocht naar Duitsland gereden, over de Afsjuidijk. Al met al bleven er slechts 3 paarden over bij S. Schouten. In 1945 heeft meneer Min zelf meegereden in de Bevrijdingsoptocht te Bergen. Ik kreeg hier mooie, oude foto's van te zien. Ook liet meneer Min met trots diverse andere oude plaatjes zien over het verleden.

In **1947**, weet de heer Min zich te herinneren, was er een groots Tuigpaarden-concours op de IJsbaan te Bergen. Georganiseerd door de feestcommissie Bergen. Zo kwamen alle paardenliefhebbers bijelkaar, inclusief Kennemer Ruiters, om een carrousselshow te geven. (Cor Blankedaal, Willem Wester e.d.)

In deze periode bestond **onze vereniging één jaar (opgericht in 1946)**. De eerste rijbak van de Kennemer Ruiters was gelegen naast de huidige boerderij 't Sluisje. De toenmalige eerste instructeur was een oud-cavalarist Maarten Boendemaker.

Opeens herinnert de heer Min zich nog een leuk verhaal. Iets wat we nu niet meer zullen tegenkomen. In 1947 was er op de Paardemarkt te Alkmaar ook een 'fijiaal' van Schouten. Dit betekende dus dat heer Min 's morgens vroeg, 05.30 uur, op de fiets de paarden van het terrein de Karperton ging ophalen.

vervolg -2 -

Een viertal paarden had hij mee. Twee paarden vóór, op één reed hijzelf en de vierde hield hij naast zich vast, om zo richting Alkmaar te rijden. Daar stonden dan weer de koetsen klaar om de klanten naar hun bestemming te brengen. Tot 1948 was hij hier werkzaam, want toen kondigde de diensttijd zich aan. Van 1948 tot 1951 werd de dienstplicht voltooid.

Na dienstdienst kwam hij weer terug bij Stalhouderij Schouten. Maar de tijd van moderniseren brak aan. Dit betekende dat alle rijtuigen verkocht werden. En wel voor het geringe bedrag à fl. 35,- per stuk. De rijpaarden bleven staan.

Bekende namen van klanten zijn o.a. Jan Keizer, C. Eecen, J. Nieubuurt. De heer Min begeleidde de klanten tijdens de buitenritten. 'Op zaterdag hadden we de gezelligste groep', 'In deze tijd kenden we nog geen ruiterspaden, we staken dwars over de heide-vlaktes en hadden de ruimte aan onszelf'. De zaterdag-groep hield - vanzelfsprekend in de paardenwereld...- graag halt bij rest. de Rode Leeuw te Schoorl, alwaar een pastetje met borrel genuttigd werd. De heer Min kende zelfs de verkorte route...

Ieder zondag begeleidde hij een groep ruiters. In rijkleding naar de kerk, snel naar de paarden en paardrijden. In 1958 kwam een dame les nemen. Door de liefde voor de paarden, leerden meneer en mevrouw Min elkaar kennen. Ook mevrouw Min ging later als begeleidster met de buitenritten mee.

In 1960 werd het eerste paard gekocht, een Hongaar, ze bleek drachtig te zijn. Het veulen van Sandra heette 'Erwin'. Voor de Kennemer Ruiters leuk om te schrijven dat dit het eerste paard is geweest van Tineke Houtenbos. 'Sandra' werd na 2 jaar ingeruild voor een makkelijker paard 'Rano', een Tjech. Moeilijk te vangen in het land. Maar laat dat maar aan de heer Min over. Na een woest gevecht tussen paard en baas, liep Rano de volgende dag hinnend achter z'n baas aan. Hoe dit is gelukt, kan men zelf aan de heer Min vragen.

In deze periode is de 'Zondagochtend-club' opgericht. 'Iedere zondagochtend verzamelden een aantal recreativeruiters zich om vervolgens een gezellige buitenrit te maken. De club is uitgegroeid tot een werkelijke sociëteit.

Bij vele bekend 'de Kennemer Rij Sociëteit', KRS. Een club met géén puntenbelang, en speciaal voor de wintermaanden, gezellige ritten, wedstrijden, crossen, tally-ho's en feestjes.

Meneer Min was hierbij voorzitter van technische commissie. De wedstrijden werden buiten - er bestonden géén binnenbakken -, op het Paardenweidje gehouden.

Aan het eind van het wedstrijdseizoen, voor de KRS in het voorjaar, werd er een cross gehouden. Ja. een cross in de duinen van Schoorl. Gebouwd door heer Min. Bekende namen van deelnemers zijn o.a. Nel Bruin, Ron Vermunt, Klaas Molenaar, Henk Smit, Piet Bruin, Chris Brassier, Jen Nieubuurt enz.

'Ja, een complete samengestelde wedstrijd, met wegparscours vanaf manege de Poelenburgh'. Iedereen hielp mee met de bouw van de cross.

vervolg -3-

De toenmalige boswachter Daalenberg verleende ook alle hulp. Altijd voldoende hout en menige boomtoppen mochten gebruikt worden als aanleuning bij de hindernissen.

De KRS kende een glorie-tijd. **'In 1969 werd de Poelenburgh als stichting opgericht.** Vanaf dat moment heb ik de parcoursen gebouwd. Volle tribunes, spannende wedstrijden. Ook heb ik daar nog een maand les gegeven, ten tijde van de dames Iet en Jantien Frans!.

Meneer Min was ook altijd parcoursbouwer tijdens het grootse Hemelvaarts-concours. Tevens was hij een stille steun en toeverlaat bij de vele snertritten, openingsritten enz.

Ook is hij, als parcoursbouwer bij de organisatie actief geweest van het eerste concours te Schoorl, samen met de heren H. de Vries, Leeuwenkamp, Botteveel, van Kesteren en van de Peet.

Goed, we gaan weer terug naar de eigen paardenliefhebberij van de heer Min. Inmiddels is het paarden-werk een hobby geworden.

Het paard Ranc is heiaas uit het land geraakt, de weg op gelopen en aangereden op de Kiefthoek. Toen kwam **Poltra, een Pools arabiertje.** Zowel meneer als mevrouw Min hebben hier menige uurtjes op doorgebracht. Echter, de pech met paarden achtervolgde de familie in deze tijd. Want na 1 jaar moest ook afscheid genomen worden van Poltra, wegens spat. Hierna werd **de Holsteiner 'Orwi'** gekocht. Ook hier mocht niet lang van genoten worden, want dit paard kreeg last van een knie, naar Utrecht toe (toen nog gratis, lacht de heer Min), maar niet meer te redden.

De volgende aankoop, was de nieuwe aankoop van een **3-jarige Amor merrie 'Criolitha'.** Met deze merrie werd een eerste premie behaald in Opmeer. Ook zij toonde na een mooie tijd gebreken. Kortom, stijf been. moest op één been staan, dit kon niet langer doorgaan.

Toen kwam **het paard Pepijn. In 1977 met de Kerst opgehaald als 3-jarige.** Een maand eerder was de **luxe Welsh-pony Maleja** gekocht voor hun oudste dochter Karin. 'Ik vergeet helemaal de aankoop van onze **eerste Shetlander Aster'.** Die hebben we in **1974** gekocht voor Karin'. Pepijn, het paard van meneer Min staat inmiddels 14 jaar op de Doortjes te Bergen, is nu 17 jaar. De pony Maleja is als 7-jarige gekocht van S. Hartog, is nu 25 jaar en staat op pensioen. 's Zomers staan de drie dieren op het land aan de hoek Nerdijk/Meerweg. Toen Aster (shetlander) werd gekocht was ze 7 jaar. Op haar 15e kreeg ze een soort hartstilstand.

Na Aster werd **een nieuwe shetlander Cora** gekocht.(15-jarige leeftijd.) Een ideale pony voor hun dochter Annette. **Cora en Annet zien we altijd trouw met meneer Min samen.** Cora heeft inmiddels de hoge leeftijd bereikt van 28 jaar. Meneer Min reed zelf hoofdzakelijk met de zondagochtendclub en de wedstrijden van de KRS/Abrahamconcours. (zie foto).

Foto: deelname onderdeel cross Egmond, 3-10-1984.

De laatste wedstrijd met Pepijn is het zogn. Abrahamconcours geweest (deelnemers boven de 50 jaar). In 1983 is dit gewonnen door de heer J. Nieubuurt, (oud voorzitter KR) zodat de organisatie in 1984 in Noord-Holland moest plaatsvinden. Een mooi terrein werd gevonden in Egmond, bij Chris Brassier. Aan deze **cross** heeft de **kombinatie Pepijn/J. Min** een mooie herinnering (zie foto).

Vanaf 1974, door de pony van Karin, is meneer Min actief bij de Kennemers. Graag wil meneer Min antwoorden op de vraag: **Waarom nooit officieel een papiertje gehaald?** Hierop kreeg ik direkt antwoord. 'Zodra je een papiertje bezit, weten de mensen je voor ieder concours te vinden. Dat betekent in de praktijk dat je ieder weekend van huis bent. Ik wilde dat persé niet. Het weekend thuis met de familie en paarden en toch ook op het Oude Hof, was mij veel meer waard.'

Het parcoursbouwen gaat meneer Min inmiddels makkelijk af. Jarenlange ervaring uit eigen praktijk en zelfstudie hebben hem een succesvol parcourbouwer gemaakt.

Vele parcoursen voor onderlinge wedstrijden, in de gehele regio, worden door hem nog steeds met veel enthousiasme gebouwd. Ook is het een man die bereid is - altijd weer- in te springen, hetzij als ringmeester, hetzij als springjury. En wat te denken van al het werk meneer Min verricht voor onze vereniging. Er zijn heel wat spijkers in planken geslagen, opknopklussen, assisteren van techn. commissie, assiteren bij de organisatie rondom ons jaarlijkse Kringconcours en het overdragen van zijn kennis van de klubmaterialen. Het laatste was zelfs de wetenschap dat alleen meneer Min wist te vertellen, dat er in de bodem van het Oude Hof nog een kabel lag. Niemand anders wist dit. Zodoende zijn we een rampje ontsprongen...

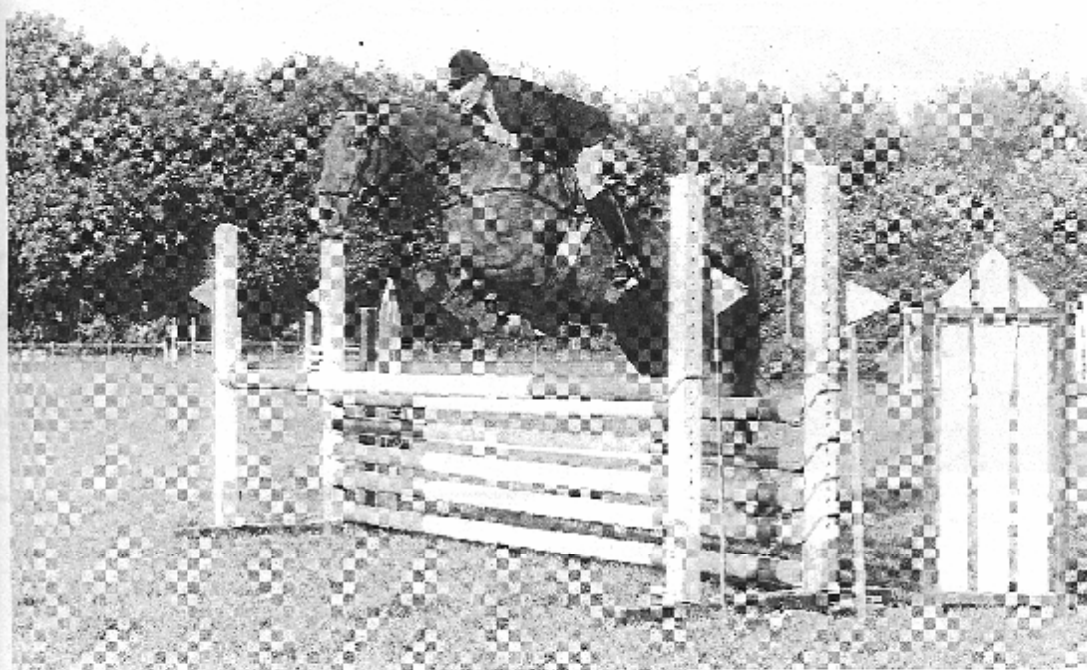

Foto: deelname onderdeel springen /Egmond, 3-10-1984.

Of als zogn. paarden- makelaar, geeft hij eenieder graag advies en begeleiding met de aan- of verkoop van een pony of paard. Daarnaast is meneer Min wekelijks te vinden bij 't Ros Beyaart, een vereniging voor gehandicapten-ruiters.

Zoals iedereen nu heeft kunnen lezen, is meneer Min een groot verteller, waar ik met veel plezier naar heb geluisterd. In dit verslag heb ik geprobeerd deze - zo aktieve- paardenman- te beschrijven. Vanuit de Kennemer Ruiters bedank ik U, meneer Min dmv. dit verslag en vanuit bestuur en alle leden voor al het werk dat u voor onze vereniging doet. Op deze leeftijd, ja, ik heb het durven vragen, 67 jaar, is het toch fantastisch wat u allemaal, vaak achter de schermen, regelt. Wij hopen nog vele jaren op uw medewerking te mogen rekenen.

Angèle Bolten.